

Γαία

Γαία, γεννήτρα των θεών και των θνητών ανθρώπων,
γιγάντων και των ζωντανών των όντων που κινούνται
από ψυχής το κίνημα, θείας ζωής το πνεύμα,
και σέρνονται και περπετάν, τρέχουνε και πηδάνε.

Από το χώμα το χυμό κι απ' το μαστό το γάλα
βυζαίνουν, διαστέλονται, μορφώνονται τελείως.
Λιάζονται με τον ήλιο σου, στο ρίγος σου ριγάνε,
Απρίλη ζευγαρώνουνε, Γενάρη ξεψυχάνε!

Βγήκαν από τον κόρφο σου, σαν Αφροδίτης μήλα,
στο φέγγος και λαμποκοπάν, σαλεύουνε στ' αγέρι,
και καρτερούν ερωτικό να τα χαϊδέψει χέρι
θεού μεγάλου για μικρού, βαριόμοιρου ανθρώπου.

Με συνεργό τον Έρωτα της Αφροδίτης χάρη
θα τους θερμάνει την καρδιά, Χάρο να πολεμήσουν.
Προτού πεθάνουνε και μπουν σε κρύας Γης τον τάφο,
τη Μάνα τους θα μιμηθούν και θα γεννοβολήσουν.

Εικόνες, ομοιώματα, αντίγραφα προτύπων
καλά θα καταθέσουνε, πριν κατεβούν στον Άδη.
Φύτρα από τη φύτρα τους, πνοή απ' την πνοή τους,
ιδίωμα και χάρες τους θα μεταδώσουν πάλι.

Θείων ειδών μετάληψη στο κύκλωμα του χρόνου,
σαν κοινωνία των θνητών μετά των αθανάτων,
αδελφωμένα προχωράν, συναρμολογημένα,
φωτός αντιφεγγίσματα, Γαίας Μητέρας δώρα.

Απ' όλα τα γεννήματα μόνος ο νους τ' ανθρώπου
τη Γαία συλλογίζεται, ποιήματα της πλέκει,
αντίδωρα στα δώρα της, για την τροφή τροφεία,
ευχαριστήρια θερμά για γενναιοδωρία.

Λόγια, γλυκομιλήματα, τραγούδια, μοιρολόγια,
με τον πολύτροπο ρυθμό, με θείες μελωδίες,
με στοχασμού το στόχασμα, φτέρωμα φαντασίας,
με σκέψης πολυδαίδαλης κι ευαισθησίας πάθος.

“Ευλογητός ο κόλπος σου, η καρπερή γαστέρα,
εργατική σαν μέλισσα γόνιμης νιας κυψέλης,
με θέρμη θα υποδεχτεί του πνεύματος το σπέρμα,
ωσάν τον επιβήτορα φοράδα που ζητάει!”

Gaia

Gaia, mother of immortal gods and mortal men,
Of giants and other living creatures that move,
With soul's movement and life's divine spirit,
As they crawl, walk, run, jump and dance.

They suckle juice from soil and milk from breast,
Grow and develop shaping themselves to perfection.
They sunbathe in the sun and shiver in the cold,
In April they mate and by January they are dead!

Emerged from thy bosom, as Aphrodite's apples,
In the light they shine and shake in the freeze,
Waiting for the erotic hand to caress them
Either of a great god or of an ill-fated mortal.

In synergy with Eros, the grace of Aphrodite
Will warm up their heart to fight the Charon.
Before they die and return to Earth's cold tomb,
They shall imitate Mother Gaia and give birth.

Icons, likenesses, copies of original prototypes,
They shall faithfully make before descend to Hades,
An off-soot of their root, a breath of their life-breath,
Their idiom, or grace, they shall reproduce again,

As if taking divine communion of the eternal ideas,
A mingling of mortals and immortals in time's turn.
They advance harmoniously together, like brothers,
Like reflections of light and like Gaia's divine gifts.

Of all the earthly creatures, only man's mind
Thinks of Mother Earth and makes her poems,
Gifts in return for her gifts, the payment of debt,
A great gratitude for her divine generosity.

Words, sweet phrases, dancing or mourning songs,
With the poly-tropic rhythm and divine melodies,
With stochastic conjunctures and flights of fantasy,
With meandering thought and sensibility's pathos.

“Blessed be thy womb and thy fertile belly busy,
Like the buzzing bee of a productive beehive,
May it welcome, with warmth, the seed of spirit,
As a mare in heat receives the mounting stallion!”

Christos C. Evangeliou
Professor of Philosophy
Towson University, MD